

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΕΧΟΛΗ

Συνεδρίασις τῆς 26 Ἰανουαρίου (7 Φεβρουαρίου) 1878.

Ὁ κ. Καϊλερ ὁμιλεῖ περὶ τιμὸς Ἀθηναϊκοῦ ψηφίσματος τοῦ δήμου τοῦ ἔτους 320.

Ὁ κ. Καϊρτε περὶ δύο ἀγαλμάτων ἐξ Αἰγίου.

Ὁ κ. Λόλλιγκ περὶ τῆς τοποθεσίας τῆς πόλεως Θέρμου τῆς Αἰτωλίας.

Συνεδρίασις τῆς 9]21 Φεβρουαρίου.

Ὁ κ. Καϊλερ ποιεῖ παρατηρήσεις τιμὰς περὶ τῶν Μυκηναίων ἀρχαιοτήτων.

Ὁ κ. Λόλλιγκ ὁμιλεῖ περὶ τῆς τοποθεσίας τοῦ Ἀμφιλοχικοῦ Ἄργους.

Ὁ κ. Καϊλερ περὶ τῶν τελευταίων εὑρημάτων τῶν ἀνασκαφῶν ἐν Ὁλυμπίᾳ.

Συνεδρίασις τῆς 23 Φεβρουαρίου (7 Μαρτίου.)

Ὁ κ. Καϊλερ ὁμιλεῖ περὶ τῶν ἀνασκαφῶν τοῦ κ. H. Cesnola ἐν Κέπρῳ.

Ὁ αὐτὸς περὶ Ἀθηναϊκῆς ἐπιγραφῆς τοῦ ἔτους 393.

Ὁ κ. Λόλλιγκ περὶ τῶν ἀνασκαφῶν τοῦ κ. Ραιγέ ἐν Μιλήτῳ.

Ὁ κ. Καϊρτε περὶ τῶν ἀνασκαφῶν ἐν τῷ θησαυρῷ τοῦ Ἀτρέως ἐν Μυκῇσι.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Αἱ ἀνασκαφαὶ τῶν Μυκηνηνῶν ἐξακολουθοῦσιν. Ἡδὴ ἀποκαθάρθη ἐντελῶς σχεδὸν ὁ θησαυρὸς τοῦ Ἀτρέως ἀνευρέθησαν δ' ἐν αὐτῷ περὶ τὰ 180 σχεδὸν τεμάχια λίθων διαφόρων καὶ γλυπτῶν ἀντικειμένων. Ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς Ἀκροπόλεως ἐγένοντο δοκιμαὶ μὴ τυχόν ὑπάρχωσι καὶ ἄλλοι τάφοι πλὴν τῶν ἀνακκλυφθέντων, ἀλλ' ἀπεδείχθη μετὰ βεβαιότητος ὅτι οὐδεὶς ἄλλος ὑπάρχει, τῆς ἀξίνης προσκρουσάσης εἰς ἕδαφος πετρῶν.

— Αἱ περὶ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἀνασκαφαὶ τῆς Ν. κλιτύος τῆς Ἀκροπόλεως ἔπκυσαν ἐντελῶς ἀποκαθαρθείσης καὶ τῆς Εὐμενείου στοᾶς, πᾶς δ' ἐκεῖνος ὁ χώρος περιεκλείσθη ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολ. Ἑταιρίας. Τώρα δ' ἀνασκαφαὶ γίνονται πρὸς τὴν Ἀνατολικὴν γωνίαν τοῦ Διονυσιακοῦ Θεάτρου. Τὰ ὅλα τῶν ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ Ἀσκληπιείου ἀνευρεθέντων ἀντικειμένων, ἀνέρχεται εἰς 3574 κομμάτια, ἐξ ὧν 1463 ἀπὸ τοῦ περυσينوῦ Ἰανουαρίου μέχρι νῦν, ἐξ ὧν 629 λίθινα γλυπτὰ, 405 ἐπιγραφαί, 269 νομίσματα καὶ 160 διάφορα ἐξ ὧν χαλκᾶ 19, μολύβδινα 7, σιδηροῦν 1, σπτείνικ 3, ξύλινα 2, ὑάλινα 5, ἀγγεῖα πήλινα ἢ τεμάχια αὐτῶν 28, λύχνοι πήλινοι 30, μορφᾶι πήλινοι ἢ

τεμάχια αὐτῶν 21, κωνικά καὶ ἀρτοειδῆ πήλινα διάτρητα 12, κέρκμοι διάφοροι 14, λαβαὶ πήλινων ἀμφορέων ἐνεπίγραφοι 18.

— Μετ' οὐ πολὺ δημοσιεύεται ὑπὸ τοῦ νομισματογνώμονος τοῦ Ἑθνικοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου κ. Ἀχιλλέως Ποστολάκη σύνοψις τοῦ καταλόγου τῶν ἐν τῷ μουσεῖῳ τούτῳ εὑρισκομένων ἐλληνικῶν καὶ ῥωμαϊκῶν νομισμάτων.

— Ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει τοῦ σπουδαίου νομισματικοῦ περιοδικοῦ τῶν Παρισίων *Mélanges de Numismatique*, ἐδημοσιεύθη διχτρίδι τοῦ ἡμετέρου νομισματολόγου κ. Παύλου Λάμπρου περὶ τῶν μεσαιωνικῶν νομισμάτων τῆς Χίου. Ἐν αὐτῇ δημοσιεύονται τὸ πρῶτον καὶ διαφωτίζονται 20 ἀνέκδοτα νομίσματα τῶν Ἰταλῶν τῆς Χίου δυναστῶν. Ἐν τῷ αὐτῷ τεύχει δημοσιεύει καὶ ὁ ἐν Βιέννῃ πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας καὶ δεινὸς νομισματολόγος Μαρκήσιος Βογκέ νομίσματα καὶ σφραγίδας τῶν σκυροφόρων, ἐν ᾗ παλλάκις εὐφημον ποιεῖται μνείαν τοῦ ἡμετέρου νομισματολόγου καὶ παραδέχεται τὰ συμπεράσματα αὐτοῦ.

— Ἐν τῇ νήσῳ Νισύρῳ παρὰ τὸ χωρίον Τροῦλλας κείμενον εἰς τὸ ἄκρον τῆς χώρας Μενδρακίου, εὑρέθη ἐν τῷ ἀγρῷ τοῦ Νικολάου Γενᾶ ἐν θέσει *Μουχτάρη χωράφι* ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή ἐπὶ μαρμαρίνης βάσεως τετραγώνου, 1 1/2 πήχεως.

Ο ΔΑΜΟΣ ΕΣΤΕΦΑΝΩΣΕ

ΚΥΔΑΡΧΟΝ ΚΑΛΛΙΝΙΔΑ

ΧΡΥΣΕΟΙΣ ΕΣΤΕΦΑΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΙ ΧΑΛΚΑ

..... ΑΡΕΤΑΣ ΕΝΕΚΑ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ.

— Ἐξεδόθη τὸ 6' καὶ γ' τεῦχος τοῦ *Δελτίου* τῆς Ἑλληνικῆς ἀλληλογραφίας. Περιέχει δὲ τὰ ἐξῆς: 1) Ἀναθήματα εἰς Ἀσκληπιὸν ἐκ τῶν πρὸς Ν. τῆς Ἀκροπόλεως Ἀνασκαφῶν ὑπὸ Παύλου Γεράρδ. 2) Ἐπιγραφαὶ Ἀχαΐας ὑπὸ Ἰουλίου Μάρτα. 3) Σημείωσις εἰς ἐπιτομὴν τινὰ τοῦ Στράβωνος ὑπὸ Μ. Β. 4) Ἀνέκδοτα ἔγγραφα τῆς Πατριαρχικῆς βιβλιοθήκης ὑπὸ Σακελλιώτης. 5) Περί ἐπιγραφῶν δημοσιευθεισῶν ἐν Σμύρνῃ ὑπὸ Θ. Ὁμόλ. 6) Παραβολὴν δύο χειρογράφων τῶν Ἑλληνικῶν τοῦ Ξενοφώντος ὑπὸ Ο. Ρίμαρ. 7) Χριστιανικαὶ ἐπιγραφαὶ Ἀττικῆς ὑπὸ Κ. Βαγέ. 8) Ἐπιγραφαὶ ἐξ Ὀρμίνης τῆς Φρυγίας ὑπὸ Μ. Κολιγιάν. 9) Σημείωσις περὶ τῶν δύο ὁδελίσκων τῆς Ἀλεξανδρείας ὑπὸ Νερούτσου. 10) Εἰδήσεις.

ΡΩΜΑΙΚΑ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

ΑΡΧΑΙΟΙ ΖΥΓΟΙ (ΖΥΓΑΡΙΑΙ). — Ἀναγινώσκομεν ἐν τῇ *Gazzetta d' Italia* ὅτι ἀξιόλογον εὕρημα ἐγένετο ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἐν Ῥώμῃ, ἀνασκαπτομένων τῶν ἐν τῇ ἐθνικῇ καλουμένη ὁδῷ τῆς πόλεως ἐκείνης γηπέδων

τοῦ πρίγκιπος Ἀλδοβρανδίνου. Εὐρέθησαν δηλονότι δύο πολλοῦ λόγου ἀξιοί ῥωμαῖκοι ζυγοὶ (statae, ὅχι librae), οὓς ἀνέχουσιν οἱ ἀρχαιολογοῦντες εἰς τοὺς τῶν Ἀντωνίνων χρόνους. Οἱ ζυγοὶ οὗτοι δὲν εἶνε ἐκ τῶν ἐχόντων δύο πλάστιγγας κρεμαμένας ἐκ τῶν δύο ἄκρων τῆς ῥάβδου ἢ ζυγώθρου, ἀλλ' ἐξ ἐκείνων, οἵτινες καὶ παρ' ἡμῶν ἔτι ἐν χρήσει ὄντες (αἱ κοινῶς λεγόμεναι *μπιλάτζαι*) μίαν ἔχουσι πλάστιγγα εἰς τὸ ἄκρον τῆς ῥάβδου, ἐφ' ἧς ὑπάρχει κινητὸς ὁ σταθμὸς (ἴδ. Rich Ἀρχ. λεξ. ἐν λ. *statera*). Ὁ ἕτερος τῶν δύο τούτων ζυγῶν ἔχει προβάτου κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς μεταλλίνης ῥάβδου· ὁ δὲ σταθμὸς (τὸ *βαρίδι*) ὁ ἀπὸ τῆς ῥάβδου κρεμαμένος, τοῦ μὲν ἑνὸς ζυγοῦ εἰκονίζει κεφαλὴν γυναικείαν, τοῦ δὲ ἄλλου, αὐτοκράτορος, τοῦ Γέτα, ὡς εἰκάζουσιν. Ὁ πρίγκιψ Ἀλδοβρανδίνης ἐκαθάρισε τοὺς δύο τούτους ζυγοὺς καὶ ἐδώκε τὸν ἕτερον τῷ Οὐατικανῷ μουσεῖῳ, τὸν δ' ἕτερον τῷ Καπετωλίῳ.

ΣΗΠΟΥΣ. — Ὁ *B Revue archéologique* (Ἰανουαρί. 1878) δημοσιεύει ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς ἐκ Ῥώμης, δι' οὗ ἀποδεικνύεται δυστυχῶς ὅτι ἡ ἀποκάλυψις τοῦ Σιποῦντος, ἧς ἐγένετο μνεία ἐν σελ. 77 τοῦ *Παρνασσῶ*, εἶνε ἀπλῶς καὶ καθαρῶς μῦθος. Ἡ θρυληθεῖσα ἀποκάλυψις εἶχε μὲν τινὰ βάσιν ἀληθείας, ἀλλὰ τὴν βάσιν ταύτην τὴν ἐπεσκότισαν πολλοὶ ἀνακρίσεις τοῦ πρώτου δόντος τὴν εἰδήσιν.

Μηνὶ δηλαδὴ Ἰουλίῳ τοῦ 1876 ἀπεκαλύφθη ἐν Santa-Maria di Siponto παρὰ τῇ Μαμορεδονίᾳ ὁ περίβολος ναοῦ τινος καὶ τις ἐκ λευκοπρασίνου μαρμάρου κίων, ἐπιγραφὴ δὲ ἐδήλου ὅτι ἤτά ποτε ἐκεῖ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος (*Notizie degli scavi di antichità*, Ἰούλιος 1876 σελ. 102 καὶ Σεπτέμβριος 1876 σελ. 145). Ἡ μοναδικὴ αὕτη ἐπιγραφὴ ἀπετέθη εἰς τὸ τῆς Νεαπόλεως μουσεῖον. Ἐπ' ἐσχάτων δὲ εὐρέθη ἐν Σαερίνῳ (*Saerinum*, τὰ νῦν *Serina*) τῆς Σαυνίτιδος χώρας στοῦ ἱκανῶς διατετηρημένη τῶν καיסαρίων χρόνων καὶ ἑτέρᾳ ἐπιγραφῇ ἀποτεθεῖσα καὶ αὕτη ἐν τῷ τῆς Νεαπόλεως μουσεῖῳ. Μνημεῖον ἀναφερόμενον εἰς τὸν Πομπήϊον καὶ τοὺς περικτὰς οὐδαμοῦ ἐφάνη, οὔτε νομίσματα ἀπεκαλύφθησαν εἰς τοὺς δύο ἐκείνους τόπους. Σύγχυσις λοιπὸν παρχδοξοῦς ὀνομάτων καὶ πραγμάτων ἐγέννησε τὴν διαδοθεῖσαν φήμην, ἣν πρώτη ἐκοινοποίησεν ἡ γαλλικὴ *Ἐφημερίς τῶν Συζητήσεων*.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΝ ΡΩΜΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ. — Περὶ τῶν τελευταίων ἐν Ῥώμῃ ἀρχαιολογικῶν ἀνσκαφῶν μεταδίδομεν τὰς ἐξῆς εἰδήσεις. «Αἱ ἐργασίαι, ἃς ἐκτελεῖ ἡ δημοτικὴ τῆς Ῥώμης ἀρχὴ ἔσχον κατὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριον (1877) ὡς ἀποτελέσματα τὴν ἀποκάλυψιν διαφόρων ἀρχαιολογικῶν ἀντικειμένων λόγου ἁξίων. Ἡ κατεδάφισις τοῦ πύργου τῆς πρὸς τὰ ἀριστερὰ τῆς πύλης τῆς καλουμένης τοῦ λαοῦ (*porta del Popolo*) ἐπανεφάρξα εἰς τὸ

φῶς ἑκατοστῶν μαρμαρίνων τεμάχων ἐνεπιγράφων καὶ μετ' ἀναγλύφων ἐν πολὺ καλῇ κατὰστάσει. Ἡ κατεδάφισις ἔμελλε νὰ σταματήσει εἰς τὸ ἔδαφος τοῦ οὐδοῦ τῆς πύλης, ἀλλὰ νῦν ἀσμεναι ἀγγέλλομεν ὅτι ἔνεκα τῆς σημερινικότητος τῶν γενομένων εὐρημάτων αἱ ἀρχαιολογικαὶ ἐρευναι δὲν θὰ διακοπῶσιν ἐφ' ὅσον ὑπάρχει πιθανότης ὅτι δύναται τι νὰποκαλυφθῇ.

Τὰ γεγλυμμένα τεμάχη τὰ εὐρεθέντα εἰς τὸ κατώτερον τοῦ πύργου μέρος ἔχουσι λόγον πρὸς τὰ ἄξιστα ὡς ἑξὶ πρὸς δέκα. Ἡ πλευρὰ ἐνὸς ἐκ τῶν ἐκεῖ μεγαλοπρεπῶν τάφων ἴσως τοῦ Λευκίου Νονίου Ἀσπρένα, ἀνευρέθη σχεδὸν ὁλόκληρος· ἔχει δ' αὕτη ἀναγεγλυμμένα δύο τέθριππα ἐν τῷ κάμπειν, εἶνε δὲ ἐπὶ τοῦ μαρμάρου γεγραμμένα τὰ ὀνόματα τῶν ἵππων. Τὰ λείψανα ταῦτα θὰ ἀποτεθῶσιν ἐκεῖ που πλησίον.

Ἐν τῷ Κυρινάλιῳ, ἡ πτώσις μεγάλου τεμάχους ἀνήκοντος εἰς τὰ θεμέλια τῶν θερμῶν τοῦ Κωνσταντίνου ἤγαγεν εἰς τὴν ἀποκάλυψιν ἀριστα διατετηρημένου τμήματος τῆς κρυπτῆς στοᾶς τοῦ οἴκου τῶν Ἀουιδίων (Avidii). Τῆς στοᾶς ταύτης ὁ τοῖχος εἰκονίζει διὰ μουσικαοῦ εἰς μὲν τὸ κατώτερον μέρος κῆπον, εἰς δὲ τὸ ἀνώτερον κωμικὰς προσωπίδας καὶ ἄρματα. Παρὰ τὰ ἄρματα ἀναγινώσκονται ὀνόματά τινος ἵππων, ὡς Fenix, Ingenius κτλ. Ὑπὸ τὰς βαθμίδας τῆς ἐκκλησίης τῆς Νίκης ἀνευρέθη ἀποθήκη ἀρχαϊκῶν ἀνθρημάτων συγκειμένων ἐκ πολλῶν ἑκατοστῶν ἀγγείων, ὑδριῶν, κόκλων περιδερξίου καὶ εἰδωλίων ἐξ ὀπτῆς γῆς, τινῶν δὲ καὶ ὀρειχάλκινων. Ἐν τῇ αὐτῇ δὲ ὁδῷ ἀπέναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ἀπεκαλύφθη τὸ ἔδαφος τὸ παλαιὸν τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγοῦσης εἰς τὴν Κολλίνην πύλην.

Ἐπίσης τὸ ἀρχαῖον ἔδαφος καὶ ἄλλης ὁδοῦ ἀπεκαλύφθη εἰς βάθος τεσσάρων μέτρων ἐν τῇ πλατείᾳ τῇ καλουμένῃ Piazza San Gregorio, ἔκειτο δὲ ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ ἑδάφους Φαύνου κεφαλὴ ἐξ ἐρυθροῦ (rosso antico) μαρμάρου φυσικοῦ μεγέθους.

Ἐν τῷ Ἡσυχάλιῳ, ἐν τῇ ὁδῷ Merula, ἀνευρέθησαν βόθροι τινὲς ἡ φρέατα πρὸς ἐνταφὴν, ὅμοια πρὸς τὰ πέρυσιν ἀνευρεθέντα, ἀνήκουσι δὲ εἰς τινὰ Γάιον Ἀντώνιον. Τὰ ὀρύγματα ταῦτα εἶνε λίαν παλαιὰ, περικαλύπτονται δὲ εἰς τὸ κατώτερον αὐτῶν τμήμα ὑπὸ ἐρυθροῦ πεπερίου (ἡφαιστείου καὶ ἀργιλώδους γῆς τῆς Ἰταλίας). Τὸ ἀνώτερον τμήμα ἀποτελεῖται ἐκ μεγάλων κυλίνδρων ἐξ ὀπτῆς γῆς καὶ διατρυπημένων, ἵνα θέτων τις εἰς τὴν ὀπὴν τὸν πόδα δύνηται εὐχερῶς νὰ κατὰβῇ, κεκλεισμένων δὲ εἰς τὸ ἀνοιγμα ὑπὸ δίσκου, ἐφ' οὗ εἶνε ἐγγεγραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ ιδιοκτήτου. Παρὰ τινι τῶν ὀρυγμάτων τούτων εὐρέθησαν πῆλινα ἀναθήματα ἐνεπίγραφα· αἱ ἐπιγραφαὶ εἶνε ἀρχαϊκαὶ καὶ πολλῆς σπουδαιότητος.

Ἐν τῷ Campo Varano ἀνεσκάφησαν πολλαὶ ἐπιγραφαί, ἔτι δὲ καὶ τινὰ columbaria κατὰ μῆκος τῆς Τιβουρτίνης ὁδοῦ, εὐρέθη δὲ καὶ μικρὸς χριστιανικὸς τάφος καὶ εἰς 80 περίπου μέτρων μῆκος ἡ ὑπὸ γῆν οἰκοδομία ἐκείποτε οὔσης ἐπαύλεως.